

Földszagú, földszínű szuggesztív festői világ

(folytatás az 1. oldalról)

folytatva mondta el Fabó Éva a szarvasi múzeumban lévő seccok történetét. A művész a '40-es években festette a jóságot és a rosszszágot szimbolizáló műveket, de alig két esztendő elteltével – nyilvánvalóan politikai okokból – lemeszelték azokat, sokáig nem is lehetett tudni, hogy itt falfestmények rejtőznek. Később persze lekerülhetett a munkáról a mésztakaró, s ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy restaurálni kellene a két alkotást, ekkor találkozott Fabó Éva, a frissen végzett restaurátor a Mesterrel, Cs. Pataj Mihállyal. Ő azt mondta, nincs ideje ezzel – mármint a restaurálással – foglalkozni, de biztatta Fabó Évát a munka elvégzésére. Így aztán, amikor a múzeum dolgozója lett, úgyszólván Cs. Pataj Mihály engedélyével, megbízásával látott eh-

hez a munkához. Közben Szarvason hirdetést adtak fel, hogy Cs. Pataj képeket kérjenek kölcsön a kiállításához, s felvették a kapcsolatot a művész Szegeden élő családjával, és a szintén szegedi Tóth Attila művészeti íróval, akik sokat segítettek abban, hogy a január végi kiállítás megnyitóra igen gazdag és értékes anyag kerülhetett a közönség elé. Fabó Éva megköszönte mindenkinek a segítségét, akik hozzájárultak a kiállítás létrejöttéhez. Dr. Tóth Attila nem hagyományos művészetkritikával készült a szarvasi tárlatnyitóra, hanem – mint mondta –

Kassák Lajos

FESTMÉNYEIM ELŐTT

Állok a képeim előtt
a képeim előtt
amiket én szültem
nagy erőfeszítéssel
de veríték nélkül
egy jó napom
jó óráján
a világosságban
a csendben
oly távol mindentől
hogy megkülönböztethetetlen
voltam a való világtól.
Ugyanaz a vágy gyötört mint a szüzeket
ugyanaz a mozdulatlanág súlyosodott
bennem
mint a kövekben
s mégis a távolság vonzása röpített
egy szín
egy forma
egy vonal felé
melyek az én
halhatatlanságomat
rejtik magukban.

Munka közben

az embert, a festőt, a gondolkodót kívánta megidézni, akihez személyes élmények is fűzték. Egykori általános iskolai rajztanára, később a szegedi főiskolán mestere, majd atyai jóbarátja volt ugyanis Cs. Pataj Mihály, 2008-ban bekövetkezett haláláig. A múltidézés közepette kiderült, hogy az 1947-től 1959-ig Szarvason élő és alkotó művész a város jellegzetes alakja volt, hatalmas termetére, mackó-alkatára és végtelen jó szívére nem csak tanítóképzős tanítványai, de legalább a fél város is jól emlékszik. Rengeteget festett, életeleme volt a festés, így a tehetséges Rudnay-tanítványt szárnyaira kapta a hírnév. Alapot szolgáltatott erre metszetei, akvarelljei, olajképei, pannói és seccoi. Így került 1959-ben Szegedre, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola rajz tanszékére, ahol 23 évig oktatott, majd egy évtizedig – nyugalományaiba vonulásáig – vezette a tanszékot. Szegeden élve mé-

lyült bele a keleti filozófiába, aminek hatásai felfedezhetők az ikonokat idéző képeim.

Cs. Pataj Mihály fantasztikus színes-szimbolikus világot épített, s méltán futott be komoly karriert életének 87 esztendeje alatt. Tóth Attila befejezésül megköszönte mindenkinek, aki eljött a kiállítás megnyitóra, hogy életben tartják Cs. Pataj Mihály emlékezetét, s jelezte, hogy Szeged is készül egy méltó kiállítással a Mester munkásságának bemutatására.

A jóság secco

A gonoszság secco